

אוהב ישראל – ליקוטים חדשים

מנחות פב

עניין: וישלח אברהם את ידו

מה שהקשו הקדמונים מ"מ לא מל אאע"ה א"ע טרם שנצטווה מפי הגבורה הלא אמרו חז"ל שקיים אברהם אבינו את כל מצות התורה ואפילו דקדוקי סופרים וא"כ מדוע לא עשה המצוה הזאת בעצמו מבלי צוות ה' עכ"ל. והנה צריך לדעת מנין בא לו הידיעה לאאע"ה להבין את התורה"ק טרם שניתנה. כי לא היה בשני האלפים הראשונים שום התגלות התורה רק סודות ויחודים עליונים ואח"כ כאשר נמסר לנו התורה"ק ע"י משה רבינו במעמד הר סיני הנק' תורה שבכתב. אז נתגלה לנו דקדוקי

אגרא דפרקא

התנועה שום אבר כי אם בהפקת רצון יוצרו, והנה הורגלו איבריו בכך עד ששום אבר לא רצה לעשות שום פעולה רק שיהיה בזה מצוה, והנה בכאן לא צוהו השי"ת רק קח נא את בנך וכו' והעלהו שם לעולה, א"כ עד העלאה היא מצוה, משא"כ המעשים שאח"כ לא היה בזה מצוה, ולא רצתה היד לעשות הפעולה, וז"ש ויבן שם אברהם את המזבח, הנה זה מצוה, וכן ויערוך את העצים, וכן ויעקד וכו', וכן וישם אותו על וכו', ובכאן כבר נגמר ציווי השי"ת כי לא עלה על לב השי"ת לשחוט את יצחק ושוב לא רצתה היד לזוז ממקומה ליקח את המאכלת, והנה אברהם אבינו חשש בדבר דלמא הוא מעשה שטן, וישלח אברהם את ידו (בכח ותקיפות) ויקח את המאכלת וכו', וז"ש וישלח אברהם"ם דלכאורה תיבת אברהם"ם מיותר דממנו מדבר, רק הורנו בזה להיות שמו אברהם"ם רמ"ח, כבר קידש רמ"ח איבריו לכל יעשו שום פעולה רק בהפקת רצון היוצר, ע"כ לא רצתה היד לעשות הפעולה עד ששלחה בכח ועזו, עד שהשיבו המלאך אל תשל"ח ידך וכו', כי כדן עשתה היד שאין בזה מצוה. ודי בזה למשכילים.

רכב) שם בתוספתא לא ישחמש אדם בפניו ידיו ורגליו אלא לכבוד קונוהו שנא' [משלי ט"ז] כל פעל ה' למענהו עכ"ל. הוא הדבר אשר ביאר בחובת הלככות [שער ג' פרק ה'] בגדר העבד הנאמן אשר לא יניע רפרוף עין רק בהפקת רצון הארון. ולהבין הענין תציבי לך ציונים ללמוד דעת בדברי החסיד בחו"ה [שם פ"ד] שאין שום מעשה בעולם רק ציווי ואזהרה, כי אפילו דבר הרשות אינו יוצא מגדר ציווי ואזהרה, כי אם היא מבחינת די הסיפוק הוא בכלל הציווי, ואם הוא מהמותרות הוא בכלל אזהרה.

וזהו הדבר אשר פירשנו בפרשת עקידה (אחר כך שמעתי הדברים ככתבן בשם אדמו"ר הרב הקדוש מהרמ"מ זצוק"ל) וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת וכו' [בראשית כב ז], דהקושיא מפורסמת למה ליה למימר וישלח אברהם את ידו ויקח וכו', ומי לא ידע כי ליקח איזה דבר ביד צריך לשלוח את היד, והל"ל סתם ויקח את המאכלת וכו', אבל כן הוא הדבר אברהם אבינו לא

מצות ע"י לבושי התורה הנק' פרד"ס וע"י י"ג מדות אשר נמסר לנו בע"פ וזהו נק' תורה שבע"פ. אכן שורש הדבר כי אאע"ה מאז הכיר את הבורא ב"ה וב"ש שיעבד נפשו ורוחו ונשמתו לעבודתו ית"ש שלא לעשות שום תנועה קלה באחד מאבריו להנאת עצמו וכל כוונתו היה לעשות נ"ר ליוצרו. וע"ז נתקשרו כל הרמ"ח איבריו בשורש העליון להיות מרכבה לשכינה הק' וע"י האיברים השיג את כל מצות התורה כי רמ"ח איברים של אדם הם רמ"ח מ"ע ושס"ה גידיו הם מצות ל"ת. וע"י כל אבר ואבר נגלה לו שורש המצוה השייך לאותו אבר ולזה קודם שמל א"ע לא נתגלה לו שורש מצות מילה כי עדיין היה אז האבר מכוסה. ואח"כ כאשר חתך את הערלה אז ראו עיניו שורש המצוה הזאת ע"י אבר השלם והבן. ועפ"ז נוכל לפרש הפסוק. וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחוט את בנו. ולכאורה תי' וישלח אברהם את ידו הוא למותר ולא היה צריך לכתוב רק ויקח את המאכלת. ועוד איך שייך ענין שליחות אצל יד הלא הדבר תלוי ברצון אדם לעשות עם איבריו כרצונו. אך הפי' הוא כאשר אמרנו כי כל עשיות של אאע"ה לא היה להנאת עצמו בלתי לה' לבדו. ובזה נתקשרו כל רמ"ח איבריו לעבודתו ית' והנה כאשר רצה אאע"ה להעלות את יצחק בנו עולה לה' וזה לא היה רצון הבורא רק להעלותו ולא לשוחטו לכך היה צריך אאע"ה לכוף את ידו לעשות שליחותו וזהו וישלח והבן: